

İnan

– HimmetAYGÜT · 09 Eylül 2012

dün...

burnumda tütüyorsun dedim;
güldü.
çok dedim;
sustu.
İstanbul da öğlendi, yürekte sabah
ki hiç mi hiç niyeti yoktu içimde yağmurların yağmaya,
ama...
yüzüne doğsun dediğim o güneş yine doğmayınca
bilmem, belki başka da çarem yoktu.

biz seninle savaştayız be gülüm,
asla ihanetlerde değil.
bundan belki
hissetsem de ucunu soğuk bir hançerin yüreğimde
sen yine de benim en güzel ezgimsin elbet
umutlarım sarıp göğsüm üstünde taşımaldan vazgeçemediğim...

bazen hazan gibi bakıyorlar gözlerime, biliyorum.
ama bilmedikleri yarına son dalım olan senin
derinimde, uykuda olduğun bir güzel güne.

çok uyuma ama olur mu meleşim?
belki bir tarihinde ihtiyacı olacaktır
kendini anlatacak şiiirlere...

bugün...

saklanacak yerim kalmadı,
kendi içimde bile.
" en sevdiğim hercaimenekşe "...

hangi gemi, hangi liman?
ne çok denizfenerine şiiirler yazmış,

ne çoğuna senli adlar takmışken yakamoz, liman
ve ne çok atığında kurtarılmayı beklerken
göz rengi bile meçhul pelikan,
yok!
güneş elbet denizin yüzüne de dođar inan...

son...

aydan Eylül.
hüzün ve hüzün der şiir yapıcılar
ama,
kaç kirlenmiş geçti ay denilenlerin
yüzünü toparlarken kendinden verdikleriyle insan?

senin yazanın olarak bende bunu unutmayacağım inan...

bir zaman öncesinden...